

การวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

Forensic evidence analysis in rape cases

พลอยพัทธ์ ศรียอดโชติวัต¹ ปริญา ศรีลานันท์²

หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

p.stiyodchotiwat@gmail.com

รับบทความ : 13 มีนาคม 2566 แก้ไขบทความ 23 มิถุนายน 2566 ตอปรับบทความ 24 มิถุนายน 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แผนประทุษกรรม พยานหลักฐาน และปัญหาทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน และสำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเราที่ตัดสินแล้วเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า แผนประทุษกรรมของผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา มี 3 รูปแบบ คือ 1) สิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นภายนอก ได้แก่ การเสพติดสุรา การคบเพื่อน และการยั่วของเหยื่อภายใน คือ การเป็นโรคจิตเวชและขาดจิตสำนึกที่ดี 2) มีโอกาสเหมาะสมในการกระทำผิด 3) สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม รวมถึงพยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเราจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ การตรวจสภาพร่างกายของผู้เสียหาย การตรวจพิสูจน์สารคัดหลั่ง การตรวจพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล การตรวจพยานแวดล้อม และพยานบุคคล สำหรับปัญหาอุปสรรคในการรวบรวมพยานหลักฐาน คือ พยานหลักฐานต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดถูกทำลายไปตามเวลา และเสื่อมสภาพไม่สามารถตรวจพยานหลักฐานได้ เนื่องจากผู้เสียหายเกรงกลัวผู้กระทำผิดเพราะโดนข่มขู่ หรือผู้กระทำผิดมีอิทธิพลต่อผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายไม่แจ้งความและปล่อยไว้เป็นระยะเวลานาน

คำสำคัญ: นิติวิทยาศาสตร์, ข่มขืนกระทำชำเรา, พยานหลักฐาน

Abstract

The objectives of this research were to analyze crime plans, and evidence and problems in forensic science in rape cases. It was a qualitative research by interviewing investigators and the sentenced rape cases were analyzed to analyze the data. The results of the research found that, there are 3 types of plans for the offenders of rape cases: 1) external stimuli, i.e. alcohol addiction, intimacy. and the victim's internal provocation being mentally ill and lacking good conscience 2) having the right opportunity to commit wrongdoing 3) suitable environment Evidence in a rape case has similar characteristics as follows physical examination of the victim examination of secretions identity verification examination of environmental witnesses and personal witnesses the obstacles in collecting evidence are various evidences. That will lead to the arrest of the perpetrators destroyed over time and deteriorated, unable to examine evidence the victim is afraid of the offender because of intimidation or the offender influences the victim causing the victim to not report and leave it for a long time.

Keyword: Forensics science, Rape, Evidence

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

² พันตำรวจเอก ดร., อาจารย์ที่ปรึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

บทนำ

การข่มขืนเป็นความรุนแรงทางเพศที่คุกคามความเป็นมนุษย์ผู้ถูกระทำอย่างที่สุด แต่สังคมไทยกลับไม่จริงจังกับเรื่องการเรียกร้องความรับผิดชอบทางเพศในมิตินี้จากผู้กระทำผิด และมีแนวโน้มที่จะปล่อยให้ผู้กระทำผิดลอยนวล ขณะเดียวกันกลับเข้มงวดกวดขัน ตีเส้น ตีกรอบ และเรียกร้องการดูแลตัวเองจากเหยื่อ จากการเกิดสถิติคดีข่มขืนและอนาจารที่เกิดขึ้นในปี 2560 ทั้งหมด 1,217 คดี ผู้เสียหาย 2,598 คน, ปี 2561 เกิดขึ้น 1,043 คดี ผู้เสียหาย 2,249 คน, ปี 2562 เกิด 1,128 คดี ผู้เสียหาย 2,387 คน และในปีนี้ (2563) เกิดขึ้นแล้ว 656 คดี ผู้เสียหาย 1,341 คน รวม 4 ปี (2560-2564) มีคดีข่มขืนและอนาจารเกิดขึ้นแล้ว 4,044 คดี มีผู้เสียหาย 8,575 คน

จากสถิติความรุนแรงดังกล่าว ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเร่งดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิด โดยเฉพาะด้านการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานที่จะนำไปสู่การควบคุมและจับกุมผู้กระทำผิดในคดีนี้จะต้องดำเนินการอย่างรอบคอบ รัดกุม และมีพยานหลักฐานชัดเจน ดังที่คณะอนุกรรมการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านกฎหมายและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับข้อคิดเห็นจากนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิแล้วเห็นว่า การนำตัวผู้ต้องหาในคดีอาญาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพหรือทำแผนประทุษกรรมนั้น พนักงานสอบสวนอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131 ที่บัญญัติว่า “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกร้องหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา” และมาตรา 226 ที่บัญญัติว่า “พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน”

จะเห็นได้ว่า รูปแบบการประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) เป็นเรื่องจริงที่น่าตระหนกกว่ามีการข่มขืนเกิดขึ้นแทบทุกสถานที่ ทุกเวลา ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ที่คุ้นเคย เส้นทางการเดินทางที่ใช้ หรือรวมไปถึงสถานที่ที่คิดว่าปลอดภัยที่สุดก็สามารถเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดได้ทั้งนั้น แม้ปัจจุบันสังคมจะมีการตื่นตัวและออกมารณรงค์กันมากขึ้นเพื่อหาวิธีลดลงของเหตุการณ์เลวร้ายนี้ แต่ก็ยังมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในสังคมอยู่ตลอดเมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าสังคมจะเรียกร้องให้เพิ่มโทษของการก่อคดีข่มขืนกระทำชำเราให้รุนแรงเด็ดขาด ก็อาจไม่มีผลอะไรต่อการลดอัตราการก่อคดีดังกล่าว และอาจเป็นเพียงการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ จากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และ 277 มีผลบังคับใช้แล้วหลังจากมีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ซึ่งมาตราดังกล่าวมุ่งถึงการให้การกระทำความผิดทางเพศ อันถือว่ากฎหมายนี้มุ่งให้ความคุ้มครองผู้เสียหายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามากยิ่งขึ้น การจับกุมผู้กระทำผิดจึงต้องกระทำด้วยความรอบคอบ โดยการหาพยานหลักฐานที่ชัดเจนในการสืบสวนและสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิด โดยเฉพาะการหาหลักฐานที่เป็นสารคัดหลั่ง และเอกลักษณ์บุคคล ได้แก่ ลายนิ้วมือ DNA ลายพิมพ์นิ้วมือแฝง สารคัดหลั่งต่าง ๆ ที่จะนำไปตรวจพิสูจน์เพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิด ซึ่งพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์นี้ เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่สามารถนำไปเป็นพยานในศาลประกอบกับคำให้การของผู้กระทำผิดที่จะทำให้ผู้กระทำผิดไม่สามารถแก้คำให้การใด ๆ ได้เพราะจำนนต่อหลักฐานที่ชัดเจน

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงแผนประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา การวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา และศึกษาปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากที่จะพิสูจน์บุคคลตามองค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา หากเกิดคดีข่มขืนกระทำชำเราขึ้น นักนิติวิทยาศาสตร์ก็จะสามารถมุ่งตรงไปหาหลักฐานชั้นสำคัญที่จะสามารถบ่งชี้เพื่อนำไปสู่การสืบสวนและสอบสวนจับกุมผู้กระทำผิดได้ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์แผนประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา
2. เพื่อวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา
3. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา

การข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior) ที่มีลักษณะฝ่าฝืนจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้ยินยอมพร้อมใจ หรือเป็นการกระทำที่ใช้กำลัง อำนาจ บังคับขืนใจ เรียกว่า การข่มขืน (Rape) ซึ่งมีการเรียกชื่อแตกต่างกันตามกลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ ข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกันหรือการข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) การข่มขืนคู่สมรส (Marital Rape) การข่มขืนด้วยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) และการฆ่าข่มขืน (Felony Rape) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เมื่อกระทำตามลำพังหรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เรียกว่า เป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single Rape) หรือการโหมหนุม (Group Rape) (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544)

จากการวิจัยในประเทศแถบยุโรปและอเมริกา พบว่า การที่บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ (Deviation) และมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศสูงชันนั้น มีสาเหตุมาจากปัจจัยสำคัญ 7 ประการ (Karpman Benjamin, 1962) ดังนี้

- 1) สภาวะทางกายและจิตที่เป็นมาแต่กำเนิด (Constitutional Factors) นักวิจัยเรื่องเพศส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สภาวะทางกายและจิตของแต่ละบุคคลก็เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศ
- 2) สิ่งแวดล้อม (Environmental Factors) สามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ลักษณะ ได้แก่
 - (1) อิทธิพลต่อชีวิตวัยเด็ก (Background Influences) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยหรือผิดปกติทางเพศอยู่ค่อนข้างสูง และมีตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อยู่หลายเรื่องเช่นกัน
 - (2) สภาวะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio - Economic) มีแรงจูงใจเกี่ยวกับเงินเข้ามาเกี่ยวข้องกับการรักร่วมเพศมากพอสมควร และอาจมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลในเรื่องแต่งงานด้วย โดยในแง่ของสังคม นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าเชื้อชาติและสัญชาติก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศเช่นกัน

(3) ทศนคติของพ่อแม่ (Parental Attitudes) พบว่า การที่เด็กถูกทอดทิ้งจากทางบ้าน พ่อแม่แยกทางกันและการขาดการอบรมก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เนื่องจากการที่เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีกับที่บ้าน การขาดความมั่นคง ขาดความรักในระหว่างที่เป็นเด็กหรือการที่เด็กถูกหวงแหนดูแลมากเกินไปก็อาจเป็นสาเหตุได้เช่นกัน

(4) ความตื่นตกใจอย่างแรง (Psychic Trauma) จากสภาพแวดล้อมหรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความตื่นตกใจอย่างแรง เช่น การเห็นผู้ใหญ่ประกอบกิจการทางเพศ หรือถูกบังคับให้เป็นผู้กระทำกิจในช่วงวัยเด็กก็อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศได้

3) สภาพของร่างกาย (Physical Factors) มีสาเหตุ 2 ประการที่ก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่

(1) ความสูงอายุ ซึ่งปรากฏว่ามีอยู่หลายกรณีที่คนอายุมากมีอารมณ์และความต้องการทางเพศรุนแรงกว่าปกติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเกิดความเปลี่ยนแปลงทางสมอง

(2) การได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ หรือเป็นโรคซิฟิลิส หรืออาจเป็นเพราะความพิการในส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย (Physical Infirmary or Handicaps) รวมถึงการเป็นโรคทางประสาท (Epilepsy) ที่มีความสัมพันธ์กันอยู่มาก

4) โรคจิตหรือโรคประสาท (Psychosis) จากที่มีการวิจัยค้นคว้าผลปรากฏว่าบุคคลที่เป็นโรคจิตหรือโรคประสาทกระทำคามผิดทางเพศน้อยมาก จากตัวอย่างงานวิจัยในสหรัฐอเมริกาและยุโรปแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดทางเพศจะมีบุคคลที่เป็นโรคนี้อยู่ประมาณร้อยละ 4 - 11 เท่านั้น

5) ปัญญาอ่อน (Mental Deficiency) มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดทางเพศไม่มากนัก ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่ไม่สามารถใช้วิจารณญาณในการไตร่ตรองและช่วยเหลือตนเองได้ จึงมักจะตกเป็นเหยื่อทางเพศได้ง่าย

6) ดิตสุรา (Alcoholism) ซึ่งสุราอาจทำให้พฤติกรรมของบุคคลผิดแผกไปจากเดิม เพราะสุรามีฤทธิ์กดประสาทและทำให้ขาดสติ และนำไปสู่การกระทำที่ไร้สติไตร่ตรอง

7) มลเหตุอื่น (Other Factors) นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือการกระทำผิดทางเพศ ได้แก่ ความต้องการสิ่งแปลกใหม่ การได้รับการแนะนำ และการเลียนแบบ เป็นต้น

จากการที่อาชญากรรมความรุนแรงทางเพศได้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และในแต่ละครั้งจะเป็นคดีที่โหดเหี้ยมสร้างความสะเทือนขวัญให้กับประชาชน และหลาย ๆ คดีที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นได้ทั้งชายและหญิง และทุกช่วงอายุก็มีโอกาสเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ ยิ่งไปกว่านั้นปัจจุบันพบว่า ผู้ข่มขืนไม่ใช่บุคคลแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่กลับเป็นคนรู้จักหรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิด แม้กระทั่งบุคคลในครอบครัวเดียวกันนั่นเอง จากรายงานการกระทำความรุนแรงทางเพศระบุว่า ร้อยละ 46.7 ถูกข่มขืนโดยคนรู้จัก ร้อยละ 12.9 ถูกข่มขืนโดยคนแปลกหน้า ร้อยละ 12.1 ถูกข่มขืนโดยสมาชิกในครอบครัว และร้อยละ 2.6 ถูกข่มขืนโดยผู้มีอำนาจ

สำหรับรูปแบบและประเภทของการข่มขืนกระทำชำเราหรือความผิดเกี่ยวกับเพศแบ่งได้ ดังนี้ (Richard Walker, 1996)

1) การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นเนื่องจากโอกาส เป็นการกระทำที่ไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้ามาก่อน โดยที่ผู้กระทำจะใช้ความได้เปรียบของสถานการณ์เป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งการข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้มักมีแรงจูงใจ คือ ความต้องการที่จะปลดปล่อยความต้องการทางเพศอย่างทันทีทันใดในขณะนั้น

2) การข่มขืนกระทำชำเราอันเนื่องมาจากอำนาจ แรงจูงใจ หลักของการข่มขืนในลักษณะนี้ คือ ความต้องการที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งผู้กระทำจะขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้ถูกระทำอย่างรุนแรง ผู้กระทำที่ข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้มักจะมีคามพึงพอใจกับการได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ถูกระทำ ในลักษณะนี้มาก่อน แต่เป็นเพราะขาดทักษะทางสังคมจึงเลือกใช้วิธีการทางอำนาจเป็นปัจจัยทำให้สามารถใกล้ชิดกับผู้ถูกระทำได้

3) การข่มขืนกระทำชำเราเพื่อการแก้แค้น มักมีแรงจูงใจมาจากความอาฆาตพยาบาท ผู้กระทำเหล่านี้ มักไม่ได้รับความพึงพอใจทางเพศ ดังนั้น การใช้ความรุนแรงและการทำร้ายร่างกายรวมถึงการใช้คำพูดที่ทำร้ายความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามจึงเป็นวิธีที่แสดงออกถึงความพอใจและความสุขที่ได้ทำการแก้แค้น

4) การข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้ความรุนแรงเป็นการกระทำที่ผู้กระทำต้องการปลดปล่อยความต้องการทางเพศโดยการบังคับให้ผู้ถูกระทำได้รับความทุกข์ทรมาน จะทำให้ผู้กระทำมีความสุขทางเพศอย่างมาก ที่ได้เห็นอีกฝ่ายมีความทุกข์ทรมานจากการกระทำของตน ดังนั้น การข่มขืนในลักษณะนี้ ความสุขที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้เกิดจากการได้ปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศ แต่เกิดจากการได้เห็นผู้ถูกระทำเกิดความทุกข์ทรมาน

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา สามารถวิเคราะห์พยานหลักฐาน ด้านนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเราได้ว่า อาชญากรรมประเภทนี้มักเกิดจากคนใกล้ชิด และพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่จะถูกทำลายจากสิ่งแวดล้อมและผู้ตัวเสียหายเอง เนื่องจากผู้เสียหายถูกข่มขืนจากผู้กระทำผิดทำให้เป็นปัญหาอุปสรรคต่อแนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

2. แนวความคิดเกี่ยวกับการพิสูจน์หลักฐาน

จากการศึกษาความเป็นมาเกี่ยวกับแนวคิดการพิสูจน์หลักฐาน สรุปได้ว่า การพิสูจน์หลักฐานว่าได้เริ่มตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 18 โดย Alphonse Bertillon เป็นผู้วางรากฐานของการชี้เฉพาะ เพื่อเป็นหลักฐานการชี้ตัวบุคคล จนที่เป็นที่ยอมรับของตำรวจทุกองค์กร ส่วนหนึ่ง คือ การใช้ภาพแสดงลักษณะบุคคล (Portrait Parle) ซึ่งยังคงใช้กันอยู่จนถึงปัจจุบัน (พงศพัฒน์ ฉายาพันธุ์, 2537)

ในปี ค.ศ. 1847-1915 พบว่า Hans Gross เป็นผู้นำเอาหลักวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้สืบสวนอาชญากรรม โดยเริ่มจากการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมเป็นหลัก จึงนับได้ว่าเป็นการบุกเบิกวิชาการสืบสวนสมัยใหม่ที่ได้รับการยกย่องจากวงการสืบสวนในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง (สันดี สุขวัฒน์, 2550)

ขอบเขตของการพิสูจน์หลักฐานมี 8 กลุ่มงาน ดังนี้

- 1) การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ และการถ่ายรูป (Crime Scene Investigation and Forensic)
- 2) การตรวจสอบลายนิ้วมือ ฝ่ามือ ฝ่าเท้า (Fingerprint, Palm print, Footprint)
- 3) การตรวจเอกสาร (Document) เช่น ตรวจลายเซ็น ลายมือเขียน
- 4) การตรวจอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลาง (Forensic Ballistics)
- 5) การตรวจทางเคมี (Forensic Chemistry) เช่น ตรวจวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของสารต่าง ๆ
- 6) การตรวจทางฟิสิกส์ (Forensic Physics) เช่น ตรวจร่องรอยการเฉี่ยวชนของรถ
- 7) การตรวจทางชีววิทยา (Biological Trace Evidence) เช่น ตรวจเส้นผม เลือด อสุจิ

8) การตรวจทางนิติเวช (Forensic Medicine) ได้แก่ งานนิติพยาธิ งานนิติวิทยา งานชีวเคมี งานพิสูจน์บุคคล งานภาพการแพทย์

พยานหลักฐานเป็นที่ยอมรับในชั้นศาลได้ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์พื้นฐาน 4 ประการ ดังนี้ (Hobson, 1991)

กฎข้อที่ 1 ป้องกันและรักษาสถานที่เกิดเหตุ เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อเจ้าหน้าที่คนแรกไปถึงเกิดเหตุจนกระทั่งเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการทำการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเสร็จสิ้น

กฎข้อที่ 2 เก็บพยานหลักฐานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย บุคคลที่ทำการเก็บพยานหลักฐานนั้นต้องเป็นบุคคลที่กฎหมายให้อำนาจไว้ในการเข้าและเก็บพยานวัตถุต่าง ๆ ในสถานที่เกิดเหตุได้ เช่น เป็นพนักงานสอบสวน เป็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานหรือเจ้าหน้าที่วิทยาการตำรวจ เป็นต้น

กฎข้อที่ 3 กระทำการค้นหาพยานหลักฐานอย่างเหมาะสม ผู้ตรวจสถานที่เกิดเหตุต้องไม่มองข้ามหรือละเลยพยานวัตถุทุกชิ้น ถ้าสงสัยว่าสิ่งนั้นจะเป็นพยานวัตถุหรือไม่ ให้ทำการเก็บไว้ก่อน พร้อมทั้งระบุรายละเอียดของพยานวัตถุ ตำแหน่งที่พบ และบรรจุหีบห่อรักษาไว้อย่างเหมาะสม

กฎข้อที่ 4 มีลูกโซ่การครอบครองพยานหลักฐานโดยตลอด พยานหลักฐานนั้นจะต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของบุคคลหรือหน่วยงานตั้งแต่เริ่มเก็บ จนกระทั่งแสดงในชั้นศาลโดยไม่ขาดช่วงของการครอบครอง ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงการครอบครอง เช่น ส่งของกลางไปตรวจพิสูจน์ยังห้องปฏิบัติการต้องมีหลักฐานแสดงการรับส่งของกลางนั้นโดยตลอด

จากการศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับการพิสูจน์หลักฐาน สามารถนำมาวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ในคดีฆาตกรรมที่เราได้ว่า พยานหลักฐานที่พบในที่เกิดเหตุเป็นพยานหลักฐานโดยตรงที่มีความสำคัญในการนำไปตรวจพิสูจน์หาตัวผู้กระทำผิดได้ น่าเชื่อถือและนำไปพิจารณาคดีในชั้นศาลได้ ซึ่งกฎหมายให้การยอมรับพยานหลักฐานที่เป็นนิติวิทยาศาสตร์ โดยผ่านการตรวจพิสูจน์ตัวตนและเอกลักษณ์บุคคลทางนิติวิทยาศาสตร์แล้ว ได้แก่ DNA สารคัดหลั่ง เส้นขน ลายนิ้วมือแฝง เป็นต้น

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแผนประทุษกรรม

แผนประทุษกรรมจัดเป็นพฤติกรรมที่มีความจำเป็นเพื่อให้การก่ออาชญากรรมนั้นสำเร็จ และทุก ๆ แผนประทุษกรรมจะประกอบไปด้วย

- 1) การประสบความสำเร็จในการก่ออาชญากรรม (Success of the crime)
- 2) การป้องกันไม่ให้มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิด (Protective of identity)
- 3) การทำให้ประสบผลสำเร็จในการหลบหนี (Successful escape) (Dan Robb, 2015)

แผนประทุษกรรม หมายถึง สิ่งที่คนร้ายได้กระทำไปเพื่อให้การประกอบอาชญากรรมนั้นสำเร็จ ประกอบไปด้วย ความต้องการประสบผลสำเร็จในการก่ออาชญากรรม การป้องกันไม่ให้มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าตนเองเป็นคนร้าย และการทำให้ประสบผลสำเร็จในการหลบหนี โดยแผนประทุษกรรมนี้ จัดเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่คนร้ายสามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลาตามทักษะความชำนาญตลอดจนประสบการณ์ที่เพิ่มมากขึ้น รวมถึงความมั่นใจจากการที่ก่ออาชญากรรมสำเร็จมาแล้ว (สฤกษ์ดี สืบพงษ์ศิริ, 2560)

แผนประทุษกรรม หรือ A Modus operandi (MO) มาจากภาษาลาติน (Latin phase) ซึ่งหมายถึงรูปแบบวิธีการปฏิบัติ (Mode of operation) โดยพื้นฐานนั้น อาชญากรทุกคนจะมีวิธีการซึ่งรวมถึงลักษณะนิสัย เทคนิควิธีและพฤติกรรมที่แปลกประหลาด โดยที่วิธีการปฏิบัติเหล่านี้จะยังคงเหมือนกันแต่จะมีการพัฒนา

เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ตามทักษะความชำนาญที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อได้ประกอบอาชญากรรมสำเร็จ (Jennifer Chase, 2011)

แผนประทุษกรรมถูกจัดหมวดหมู่โดย Major L.W. Atcherley หัวหน้าตำรวจแห่ง West Riding of Yorkshire โดยรวบรวมจากการจัดลำดับของลักษณะนิสัยหรือการเคลื่อนย้ายในการก่ออาชญากรรมจากชุมชนหนึ่งไปยังอีกชุมชนหนึ่ง โดยใช้การเปรียบเทียบวิธีการกระทำของอาชญากรเหล่านั้น ซึ่งเรียกว่าระบบ Atcherley โดยระบบได้แบ่งแผนประทุษกรรมออกเป็น 10 หมวดหมู่ ดังนี้ (David Webb, 2012)

- 1) Classword ได้แก่ ชนิดของทรัพย์สินที่ดึงดูดความสนใจของคนร้าย หรือไม่ก็เป็นที่อยู่อาศัยบ้านเช่า หรือโรงแรมที่คนร้ายเลือกก่ออาชญากรรม
- 2) Entry ได้แก่ ช่องทางเข้าของคนร้าย เช่น คนร้ายเลือกเข้าทางหน้าต่างทางด้านหลัง เป็นต้น
- 3) Means ได้แก่ วิธีการในการก่ออาชญากรรม เช่น การเลือกใช้อุปกรณ์เครื่องมือจัดแงะในการเข้าไปภายในบ้าน
- 4) Object ได้แก่ ชนิดของทรัพย์สินหรือสิ่งของที่คนร้ายลักไป
- 5) Time ได้แก่ ช่วงเวลาที่คนร้ายก่อเหตุ เช่น ช่วงเวลาเช้ามืด กลางวัน กลางคืน หรือช่วงเวลาทานอาหาร เป็นต้น
- 6) Style ได้แก่ รูปแบบการแต่งกายของคนร้าย เช่น แต่งตัวเลียนแบบเพื่อแสดงให้เหมือนกับว่าเป็นเจ้าหน้าที่หรือช่างซ่อมอุปกรณ์ เป็นต้น
- 7) Tale ได้แก่ การแต่งเรื่องโกหกเพื่อให้เหยื่อตายใจ หลงเชื่อ เช่น การแต่งเรื่องโกหกเพื่อให้เจ้าของบ้านหลงเชื่อ ยอมให้เข้าไปภายในบ้านแล้วลักทรัพย์สินไป เป็นต้น
- 8) Pals ได้แก่ การก่ออาชญากรรมที่มีผู้สมรู้ร่วมคิด
- 9) Transport ได้แก่ การขนส่งในการก่ออาชญากรรม เช่น การเลือกใช้รถจักรยานยนต์หรือเลือกใช้รถยนต์ราคาแพงในการก่ออาชญากรรม เพื่อสามารถหลบหนีได้โดยง่ายหรือเพื่อไม่ให้คนสงสัย เป็นต้น
- 10) Trademark หมายถึง เครื่องหมายการค้า ซึ่งเป็นสิ่งที่อาชญากรกระทำผิดวิสัยปกติทั่วไปหรือแปลกในการก่ออาชญากรรม เช่น การต้องวางยาเบื่อสุนัข การเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังก่ออาชญากรรม หรือเขียนโน้ตทิ้งไว้ให้เจ้าของบ้านอ่าน เป็นต้น โดยเครื่องหมายการค้านี้ จัดเป็นส่วนหนึ่งของลายเซ็นอาชญากรรม แผนประทุษกรรมจะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตามความชำนาญและความมั่นใจของคนร้ายที่ได้ก่ออาชญากรรมสำเร็จ คนร้ายจะพยายามปรับปรุงแผนประทุษกรรมของตนเองโดยการเรียนรู้จากความผิดพลาดที่นำไปสู่การถูกจับกุมในครั้งก่อน ๆ เพราะฉะนั้น การที่คนร้ายถูกจำคุกจึงส่งผลต่อแผนประทุษกรรม

แผนประทุษกรรม หมายถึง การวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุทางนิติวิทยาศาสตร์ (The forensic analysis of the crime scene) นับตั้งแต่กลาง ค.ศ. ที่ 19 เป็นต้นมา เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนได้ใช้ความรู้เกี่ยวกับแผนประทุษกรรมในการสืบหาตัวคนร้าย โดยศึกษาจากพฤติกรรมอาชญากรรม เช่น รูปแบบวิธีการเข้าไปภายในอาคารที่พักอาศัยของเหยื่อ วิธีการเปิดหรือทำลายตู้เงินหรือในคดีฆาตกรรมนั้น เหยื่อถูกจับตัวอย่างไร คนร้ายมีวิธีสังหารเหยื่ออย่างไร เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถระบุชี้ได้ว่า เป็นการกระทำของคนร้ายคนเดียวกันหรือไม่ นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนที่มีประสบการณ์สามารถที่จะรู้ถึงบุคลิกภาพจำเพาะของคนร้ายได้จากประเภทและวิธีการก่ออาชญากรรมของคน ๆ นั้น หรือก็คือแผนประทุษกรรมนั่นเอง (Jennifer Chase, 2011)

แผนประทุษกรรมจะสามารถนำไปใช้ในการเชื่อมโยงคดีในสถานที่เกิดเหตุต่าง ๆ เช่น คนร้ายใช้เครื่องมือตัดกระจกเพื่อที่จะเข้าไปในบ้านของเหยื่อ ซึ่งแสดงถึงแผนประทุษกรรมหรือวิธีการกระทำผิดของคนร้ายที่จะใช้เครื่องมือตัดกระจกในการเข้าไปในบ้านของเหยื่อรายอื่น ๆ ต่อไป เป็นต้น (David webb, 2012) นอกจากนี้ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแผนประทุษกรรมยังสามารถนำไปวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเราเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทราบถึงพฤติกรรมส่วนใหญ่ หรือพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นอย่างซ้ำในอาชญากรรมประเภทข่มขืน เช่น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะเป็นใคร สถานที่กระทำผิด ช่วงเวลาที่ลงมือ เหยื่อที่ถูกกระทำผิด รวมถึงพยานหลักฐานที่สำคัญที่จะนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดได้ ได้แก่ DNA สารคัดหลั่ง เส้นขน ลายนิ้วมือแฝง รวมถึงรูปแบบและวิธีการลงมือข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

ระเบียบวิธีวิจัย

1. วิธีการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน และนักนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา และการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาจากเอกสารและสำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเราที่ตัดสินแล้วเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

2. กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ พนักงานสอบสวนที่มีประสบการณ์ในการรวบรวมพยานหลักฐาน การตรวจสถานที่เกิดเหตุในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 5 คน และนักนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการวิเคราะห์และรวบรวมพยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 5 คน ผู้ศึกษาเลือกวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยสุ่มบุคคลที่มีคุณสมบัติตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการสุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ (Criterion Sampling) ที่มีคุณสมบัติที่สามารถให้ข้อมูลตามที่ต้องการในเชิงลึกได้ โดยประชากรเป้าหมายเชิงคุณภาพ สำหรับคุณสมบัติของกลุ่มเป้าหมาย (Key Informants) มีดังนี้

1) เป็นพนักงานสอบสวนที่มีประสบการณ์ในการสอบสวนและตรวจสถานที่เกิดเหตุในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ไม่ต่ำกว่า 3 คดี

2) เป็นพนักงานสอบสวนที่มีประสบการณ์ในการวิเคราะห์รวบรวมพยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเราเพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิด ไม่ต่ำกว่า 3 คดี

3) เป็นเจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ไม่ต่ำกว่า 3 คดี

4) มีความเต็มใจในการให้ข้อมูลและมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการให้ข้อมูลที่ครบถ้วนและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายเชิงเอกสาร คือ การศึกษาคดีข่มขืนกระทำชำเราที่คดีสิ้นสุดแล้วและศาลมีคำสั่งถึงที่สุดแล้วจำนวน 5 คดี เพื่อทำการวิเคราะห์แผนประทุษกรรม การรวบรวมและวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา รวมไปถึงศึกษาปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยจากการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอคดี ดังนี้

1) ฐานความผิด “ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยผู้อื่นอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยร่วมกันกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการโหมหนุง”

2) ฐานความผิด “ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วย เพื่อการอนาจาร”

3) ฐานความผิด “กระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยใช้วัตถุหรืออวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้น”

4) ฐานความผิด “กระทำชำเราหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

5) ฐานความผิด “กระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีไข้ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ปราศจากเหตุสมควรพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ไปเพื่อการอนาจาร และ พาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ไปเพื่อการอนาจารแม้ผู้นั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม”

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

3.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก มีจำนวน 6 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อายุราชการ และตำแหน่ง

ตอนที่ 2 ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญด้านการดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 3 แผนประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 4 พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่นำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 5 ปัญหาอุปสรรคในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 6 แนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

3.2 ประเด็นการบันทึกแผนประทุษกรรมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำ มีจำนวน 4 ประเด็น ได้แก่

ประเด็นที่ 1 ฐานความผิดและพฤติการณ์กระทำผิด

ประเด็นที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้กระทำผิด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการกระทำผิด (ทำคนเดียว/ร่วมกับพวก) พฤติกรรมเบี่ยงเบน

ประเด็นที่ 3 ประทุษกรรมการกระทำผิด ได้แก่ รูปแบบ และวิธีการกระทำผิดของผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ได้แก่ วิธีการลงมือ รูปแบบการข่มขืน สถานที่ลงมือ อาวุธที่ใช้ ระยะเวลาและสถานที่ในการกระทำผิด การลงมือทำร้ายผู้เสียหาย และแรงจูงใจในการกระทำผิด

ประเด็นที่ 4 พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่ตรวจพบและนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิด

4. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโวหาร (Descriptive Statistics) เพื่อวิเคราะห์ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์และนำมาบรรยายให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยการสรุปผลการให้ข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย และนำมาวิเคราะห์หัวข้อ ประเด็น และข้อความแต่ละคน จากนั้นจึงนำมาสรุปข้อคิดเห็น และเรียบเรียงข้อมูลในเชิงวิชาการ เพื่อแยกหัวข้อการนำเสนอให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องและตอบวัตถุประสงค์การวิจัย

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์แผนประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายและการศึกษาจากคดีข่มขืนกระทำชำเราที่คดีสิ้นสุดแล้ว และศาลมีคำสั่งถึงที่สุดแล้ว จำนวน 5 คดี สรุปแผนประทุษกรรมของผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา สรุปได้ดังนี้

1.1 สิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น สิ่งสำคัญประการแรกที่ทำให้ผู้กระทำผิดลงมือกระทำชำเราและมีลักษณะที่เหมือนกันทุกคดี คือ มีสิ่งเร้า สิ่งกระตุ้น และสิ่งช่วยยู่ให้เกิดความต้องการที่ไม่สามารถควบคุมได้ หรือไม่สามารถเกิดความผิดชอบชั่วดีได้ สำหรับสิ่งกระตุ้นมีทั้งภายในและภายนอก ได้แก่

1) สิ่งกระตุ้นภายใน ส่วนใหญ่เป็นสภาวะจิตใจที่ผู้กระทำผิดไม่สามารถควบคุมจิตใจตนเองได้ บางคนเป็นโรคจิตเวชทำให้ไม่สามารถต้านทานต่อความต้องการทางกายได้ ซึ่งบางคนป่วยเป็นโรคจิตเวชที่ต้องได้รับการรักษา นอกจากนี้ ยังรวมถึงความคึกคะนอง ความไม่มีจิตสำนึก ขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำให้ลงมือกระทำผิดได้ง่าย และรวดเร็ว ซึ่งบางคนเกิดความเหิมเกริมเพราะทำผิดแล้วถูกจับและได้รับการลงโทษไม่รุนแรง เมื่อออกจากราชทัณฑ์หรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนก็ลงมือกระทำผิดซ้ำอีก เพราะความเคยชินและความไม่สำนึกผิดในสิ่งที่กระทำผิด

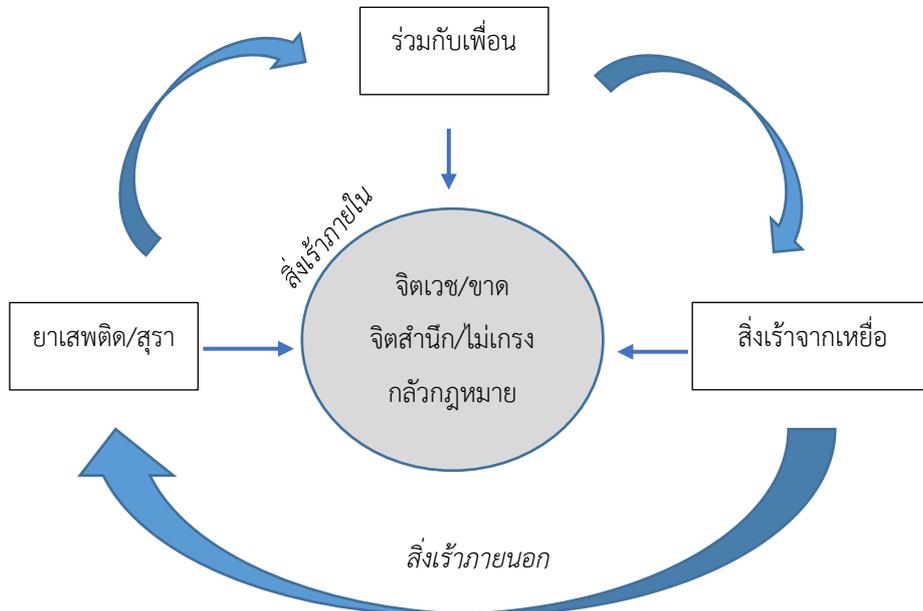
2) สิ่งกระตุ้นภายนอก จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่สิ่งกระตุ้นภายนอก ได้แก่ ยาเสพติด สุรา กลุ่มเพื่อน และสิ่งเร้าจากเหยื่อ โดยอธิบายได้ดังนี้

(1) จากการตรวจปัสสาวะผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะพบสารยาเสพติดในร่างกาย ซึ่งสารเสพติดและของมีนเมาที่มีผลทำให้สมองขาดสติสัมปชัญญะ และสารเสพติดและสุราทำให้เกิดภาพหลอน ทำให้ผู้เสพมีสภาวะไร้สติ เห็นภาพหลอนและสามารถลงมือทำสิ่งที่ผิดได้อย่างง่ายดาย

(2) สำหรับผู้กระทำผิดอีกประเภทหนึ่ง คือ การสมรู้ร่วมคิดกับเพื่อนในการข่มขืนกระทำผิด ซึ่งเรียกว่า การรุมโทรม จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจและการอ่านสำนวนคดี พบว่า ผู้กระทำผิดที่มีกลุ่มเพื่อนร่วมข่มขืนผู้อื่นนั้นจะมีสภาวะความคึกคะนอง รู้สึกว่าสิ่งที่ทำไม่ผิด โดยมีเพื่อนลงมือทำด้วยกัน เหมือนอยู่ในสภาวะที่เห็นผิดเป็นชอบเพราะมีคนร่วมกระทำผิดด้วย

(3) สำหรับสิ่งกระตุ้นภายนอกที่เกิดจากตัวเหยื่อเองนั้น ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดจะรู้จักกับเหยื่อ ซึ่งเป็นทั้งคนรู้จัก คนในครอบครัว คนรัก หรือแม่กระทั่งเพื่อนในหมู่บ้านหรือโรงเรียนเดียวกัน สิ่งกระตุ้นจากเหยื่อคือ เหยื่อมีสภาวะอ่อนแอไม่สามารถปกป้องตนเองได้ ทำให้ผู้กระทำผิดย่ำใจที่จะลงมือกระทำ ผู้กระทำผิดอยู่ใกล้ชิดและไว้วางใจผู้กระทำผิด ทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความไม่เกรงกลัวและคิดว่าทำแล้วไม่มีใครจับได้ เช่น ในกรณีศึกษาที่ 5 ฐานความผิด “กระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ปราศจากเหตุสมควรพวกรกเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ไปเพื่อการอนาจาร และพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารแม้ผู้นั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม” มีพฤติการณ์ของคดี ดังนี้ “...เยาวชนได้ชวนผู้เสียหายไปบ้านเพื่อน และกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม และข่มขู่ผู้เสียหาย เมื่อสำเร็จความใคร่แล้วจึงนำผู้เสียหายมาส่งที่บ้าน 3 วันต่อมา ผู้เสียหายได้ไปแจ้งเรื่องนี้ต่อบิดาของตนบิดาจึงแจ้งความเอาผิดกับเยาวชน...”

ผู้วิจัยได้สรุปสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นภายในและภายนอกในคดีข่มขืนกระทำชำเราดังภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 สิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นภายในและภายนอกในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

1.2 โอกาสเหมาะสมในการกระทำผิด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสามเหลี่ยมการกระทำผิด พบว่า โอกาสที่เหมาะสมในการกระทำผิด คือ หนึ่งในตัวแปรที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ ดังนั้น แผนประทุษกรรมสำคัญของ การข่มขืนกระทำชำเราทุกครั้ง คือ ผู้กระทำผิดมีโอกาสในการกระทำผิด และจากการศึกษากรณีศึกษาทั้ง 5 คดี พบว่า ผู้กระทำผิดมักจะกระทำผิดในช่วงเวลากลางคืน ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้คนนอนหลับพักผ่อน ทำให้ผู้กระทำผิด มีโอกาสลงมือกระทำผิด นอกจากนี้ เหยื่อหรือผู้เสียหายมักจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมและช่วงเวลาที่เหมาะสม จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดมีโอกาสในการกระทำผิดเนื่องจากผู้เสียหายอยู่ในสถานที่และช่วงที่มีความเหมาะสมที่จะทำให้เกิด อาชญากรรม คือ เวลา 03.00 น. โดยประมาณ หรือตีสามโดยประมาณ ที่อยู่ในสวนสาธารณะหรือสวนหย่อม ได้สะพานพระราม 7 และกำลังจะเดินเข้าห้องน้ำ ซึ่งเป็นช่วงเวลา สถานที่ที่มีความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรมสูง เมื่อผู้กระทำผิดผ่านมาอยู่ในสถานที่และช่วงเวลาดังกล่าว ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ในทันที

1.3 สิ่งแวดล้อม จากการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้น จากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายและการศึกษาจากกรณีศึกษาทั้ง 5 กรณี ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า มี 4 คดี ที่กระทำผิดในที่อยู่อาศัย ซึ่งคนส่วนใหญ่จะคิดว่าเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย แต่ในคดีข่มขืนคนที่อยู่อาศัย คือ สถานที่ที่มีความเสี่ยงสูงในการเกิดอาชญากรรม ดังนี้

คดีที่ 2 ฐานความผิด “ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วย เพื่อการอนาจาร” สถานที่เกิดเหตุคือ ห้องน้ำในบ้าน โดยผู้กระทำผิด ได้ฉวยโอกาสขณะที่คนในบ้านนอนหลับกันหมด ได้มาเฝ้ารออยู่หน้าห้องน้ำชั้นล่างของบ้านที่เกิดเหตุ ขณะที่ผู้เสียหายอาบน้ำอยู่ ซึ่งเมื่อผู้เสียหายได้อาบน้ำเสร็จได้เปิดประตูห้องน้ำออกมา ผู้กระทำผิดได้ใช้กำลังผลัก

ผู้เสียหายเข้าไปในห้องน้ำให้ตัวลุ่มลงไปนอน จากนั้นจึงลงมือข่มขืนกระทำชำเรา โดยผู้กระทำผิดได้พุดข่มขู่ไม่ให้ผู้เสียหายบอกเรื่องที่เกิดขึ้นกับใคร

คดีที่ 3 ฐานความผิด “กระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยใช้วัตถุหรืออวัยวะเพศล่อลวงล้าอวัยวะเพศของเด็กนั้น” สถานที่เกิดเหตุคือ บ้านพักพนักงาน โดยผู้กระทำผิดและผู้เสียหายอาศัยอยู่ในบ้านพักพนักงานที่บริษัทเช่าให้อยู่ 2 ครอบครัวในบ้านเดียวกัน และผู้กระทำผิดได้ทำการล่อลวงล้าอวัยวะเพศเด็กหญิงอายุ 4 ขวบหลายครั้ง และบางครั้งก็ใช้นิ้วมือด้านขวาแหงเข้าไปในอวัยวะเพศผู้เสียหาย จนกระทั่งมีคนมาพบเี่ยวชนกำลังถอดกางเกงผู้เสียหายอยู่ในห้องและหวังจะทำอนาจารอีกครั้ง

คดีที่ 4 ฐานความผิด “กระทำชำเราหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม” สถานที่เกิดเหตุคือ บ้านของผู้หญิง โดยผู้กระทำผิดและผู้เสียหายคบหากันเป็นคนรัก โดยครอบครัวทั้งสองฝ่ายยินยอม แต่ภายหลังมารดาของผู้เสียหายได้ไปแจ้งความเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีต่อไป

คดีที่ 5 ฐานความผิด “กระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม, ปราศจากเหตุสมควรพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ไปเพื่อการอนาจาร และพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ไปเพื่อการอนาจารแม้ผู้ใดจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม” สถานที่เกิดเหตุคือ บ้านของเพื่อนผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดได้ชวนผู้เสียหายไปบ้านเพื่อน และกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม และข่มขู่ผู้เสียหาย เมื่อสำเร็จความใคร่แล้วจึงนำผู้เสียหายมาส่งที่บ้าน 3 วันต่อมา ผู้เสียหายได้ไปแจ้งเรื่องนี้ต่อบิดาของตน บิดาของผู้เสียหายจึงแจ้งความเอาผิดกับผู้กระทำผิด

จากทั้ง 4 คดี สรุปได้ว่า ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา บ้านหรือที่อยู่อาศัยที่คือที่ที่อันตรายและก่อให้เกิดอาชญากรรมสูง และผู้กระทำผิดมักจะเป็นผู้รู้จักและผู้ใกล้ชิดผู้เสียหาย

2. การวิเคราะห์พยานหลักฐานด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

พยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเราจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1) การตรวจสภาพร่างกายของผู้เสียหาย ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ภายหลังเกิดเหตุแล้วมีเหยื่อจำนวน 4 คน ที่ทำการชำระร่างกาย โดยผ่านเหตุการณ์มาจำนวนหลายวัน ทำให้การตรวจสารคัดหลั่งในร่างกายสูญหายหรือเสื่อมสภาพไปตามเวลา อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เหยื่อได้รับการข่มขืนในรูปแบบการรุมโทรมยังคงเหลือร่องรอยการฉีกขาดของอวัยวะเพศและรอยช้ำบนร่างกาย ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่สามารถยืนยันรูปแบบการกระทำผิดได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับการสัมภาษณ์เชิงลึกพนักงานสอบสวนและนักนิติวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการตรวจร่างกายของผู้เสียหายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า พยานหลักฐานดังกล่าวที่จะนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดได้แก่ ร่องรอยการถูกทำร้าย ประกอบด้วย รอยเล็บ รอยกัด รอยข่วน หรือรอยทำร้ายอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงร่องรอยฉีกขาดของอวัยวะเพศที่สามารถตรวจสอบได้จากการตรวจสอบทางการแพทย์ ซึ่งรอยเหล่านี้ผู้กระทำผิดมักจะทิ้งร่องรอยของสารคัดหลั่ง รอยฟัน รอยเล็บ และร่องรอยของอาวุธไว้บนร่างกายของผู้เสียหายหรือเหยื่อทางเพศ

2) การตรวจพิสูจน์สารคัดหลั่ง ได้แก่ อสุจิ น้ำลาย เหงื่อ ปัสสาวะ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่จะตรวจพบคราบอสุจิ น้ำลาย เหงื่อ และปัสสาวะ เป็นต้น ซึ่งสารคัดหลั่งเหล่านี้จะตกอยู่ในร่างกายของเหยื่อ สถานที่เกิดเหตุ และบนร่างกายของผู้กระทำผิด อย่างไรก็ตาม หากผู้เสียหายแจ้งความช้าและเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุช้าจะทำให้หลักฐานดังกล่าวถูกทำลายโดยสภาพแวดล้อมและสภาพอากาศ ดังนั้น พยานหลักฐานประเภทที่สามารถตรวจสอบได้ชัดเจนที่สุด คือ อสุจิกับน้ำลายหรือปัสสาวะของผู้กระทำผิด ซึ่งเป็นสารคัดหลั่งที่คนมักจะหลั่งออกมาในขณะที่กำลังลงมือข่มขืนกระทำชำเรา เช่น คดีข่มขืนที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งผู้กระทำผิดเป็นบิดาของผู้ที่เป็นเหยื่อลงมือข่มขืนและฆ่าลูกสาวอายุเพียง 4 ขวบ ของตนเองเสียชีวิต เหตุเกิดที่กรุงเทพมหานคร ในปี 2539 เมื่อลูกสาวตายผู้เป็นบิดาได้กล่าวอ้างว่าคนที่ลงมือข่มขืนลูกสาวคือ ลูกชายของตนเอง แต่ขณะนั้นนิติวิทยาศาสตร์ก็มีความทันสมัยแล้วสามารถตรวจสอบหาสารคัดหลั่ง คือ อสุจิที่ปรากฏขึ้นในร่างกายของผู้ตาย แล้วนำไปตรวจพบว่าไม่ใช่อสุจิของลูกชาย เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขอตรวจอสุจิกับผู้เป็นพ่อจึงพบว่าตรงกันกับที่พบในอวัยวะเพศของผู้ตาย ทำให้ผู้เป็นบิดายอมจำนนต่อหลักฐาน และต่อมาผู้กระทำผิดถูกศาลตัดสินประหารชีวิตเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2542

3) การตรวจพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล ได้แก่ ลายนิ้วมือแฝง เส้นผม เส้นขน เป็นต้น ซึ่งลายนิ้วมือนั้นถือเป็นเอกลักษณ์บุคคลที่สามารถเทียบวัดได้ร้อยละ 100 และสามารถบ่งชี้ถึงผู้กระทำผิดได้ โดยลายนิ้วมือแฝงนี้พบได้ที่ตัวผู้เสียหาย สถานที่เกิดเหตุ บนวัตถุต่าง ๆ ในที่เกิดเหตุ

4) การตรวจพยานแวดล้อม ได้แก่ กล้อง CCTV ฝูงยานอเนกมัย เสื้อผ้า รองเท้า ขวดน้ำ อาวุธ และวัตถุอื่น ๆ ในที่เกิดเหตุ โดยส่วนใหญ่จะตรวจพบเป็นพยานวัตถุ ได้แก่ ขวดน้ำ เสื้อผ้า รองเท้า โดยเฉพาะในคดีที่มีการรวมทรม จะพบฝูงยานอเนกมัยเป็นอันดับแรก และพบกันบูหรี่ หรือขวดเหล้าเบียร์ เป็นต้น

5) พยานบุคคล ได้แก่ ผู้เห็นเหตุการณ์ พยาน ผู้ร่วมกระทำผิด เป็นต้น ส่วนใหญ่ในคดีข่มขืนจะไม่ค่อยพบเจอกับพยานบุคคล เพราะเหตุส่วนใหญ่จะเกิดในยามวิกาลและในสถานที่ลับตาคน ทำให้ไม่ค่อยพบเจอพยานที่เห็นเหตุการณ์ แต่พบเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้กระทำผิดหรือผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน และการสอบถามผู้เสียหายที่สามารถสอบปากคำและเชื่อมโยงไปถึงตัวผู้กระทำผิดได้

3. ปัญหาอุปสรรคในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ พบปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ดังนี้

1) ผู้เสียหายเกรงกลัวผู้กระทำผิดเพราะโดนข่มขู่ หรือผู้กระทำผิดมีอิทธิพลต่อผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายไม่แจ้งความและปล่อยไว้เป็นระยะเวลาานาน ทำให้ร่องรอยการข่มขืนและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดถูกทำลายไปตามเวลา และเสื่อมสภาพไม่สามารถตรวจพยานหลักฐานได้ชัดเจน

2) ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดเป็นเด็กและเยาวชนทั้งคู่ ทำให้การดำเนินคดีมีความยุ่งยาก ซับซ้อน และการนำตัวผู้กระทำผิดไปลงโทษก็จะเกิดความซับซ้อนยุ่งยากตามลำดับ

3) ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดเป็นคนรักกัน เป็นแฟนกัน หรือคบหากัน แต่เนื่องจากผู้ปกครองไม่เห็นชอบด้วย จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมฝ่ายชายทำให้บางคดีนั้นผู้เสียหายไม่ยินยอมหรือไม่ให้ความร่วมมือกับตำรวจในการดำเนินคดี ยกเว้นในคดีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี ซึ่งแม้ว่าผู้เสียหายจะไม่ยินยอมกฎหมายก็จะนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิดได้

อภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า แผนประทุษกรรมผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราจะมีลักษณะเหมือนกัน และคล้ายคลึงกัน เนื่องจากคดีข่มขืนเป็นคดีที่จะต้องใช้ระยะเวลาในการลงมือ และมีช่วงเวลาในการลงมืออยู่ระยะหนึ่ง ทำให้ผู้กระทำผิดจะเลือกเวลา สถานที่ และเหยื่อที่คิดว่าจะสามารถลงมือได้โดยไม่มีใครมาขัดขวางและผู้เสียหาย จะไม่สามารถขัดขืนได้ ประทุษกรรมสำคัญของผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา มี 3 ประการที่สำคัญ คือ 1) มีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น 2) มีโอกาสเหมาะสมในการกระทำผิด และ 3) สิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Karpman Benjamin (1962) ที่ให้เหตุผลว่า การข่มขืนกระทำชำเรานั้นมีผลจากการที่ผู้กระทำผิดมีสภาวะทางกายและจิตที่เป็นมาแต่กำเนิด (Constitutional Factors) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความปกติหรือผิดปกติทางเพศอยู่ค่อนข้างสูง โรคจิตหรือโรคประสาท (Psychosis) ดิดสุรา (Alcoholism) และ Richard Walker (1996) ที่เห็นด้วยว่าการข่มขืนกระทำชำเราอันเนื่องมาจากอำนาจ แรงจูงใจ หลักของการข่มขืนในลักษณะนี้ คือ ความต้องการที่จะข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งผู้กระทำจะขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้ถูกกระทำอย่างรุนแรง ผู้กระทำที่ข่มขืนกระทำชำเรา ในลักษณะนี้ มักจะมีความพึงพอใจกับการได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ถูกกระทำในลักษณะนี้มาก่อน แต่เป็นเพราะขาดทักษะทางสังคม จึงเลือกใช้วิธีการทางอำนาจเป็นปัจจัยทำให้สามารถใกล้ชิดกับผู้ถูกกระทำได้

จะเห็นได้ว่า แผนประทุษกรรมของคดีข่มขืนกระทำชำเรา เป็นสิ่งที่คนร้ายได้กระทำไปเพื่อให้การประกอบอาชญากรรมนั้นสำเร็จ ประกอบไปด้วยความต้องการประสพผลสำเร็จในการก่ออาชญากรรม การป้องกันไม่ให้มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าตนเองเป็นคนร้ายและการทำให้ประสพผลสำเร็จในการหลบหนี โดยแผนประทุษกรรมนี้จัดเป็นพฤติกรรมกรรมกรเรียนรู้ที่คนร้ายสามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลาตามทักษะความชำนาญตลอดจนประสพการณ์ที่เพิ่มมากขึ้น รวมถึงความมั่นใจจากการที่ก่ออาชญากรรมสำเร็จมาแล้ว (สุชาติ สืบพงษ์ศิริ, 2560)

การรวบรวมพยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเราจะต้องมีการพิสูจน์ข้อเท็จจริงโดยใช้พยานหลักฐานเป็นกระบวนการหนึ่งที่รัฐสร้างขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของบุคคล และคุ้มครองผู้เสียหายตลอดจนผู้ถูกกล่าวหา โดยกำหนดว่า เจ้าพนักงานและศาลมีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่กล่าวหา พิสูจน์ค้นหาความจริงด้วยพยานหลักฐาน และพยานหลักฐานต้องได้มาจากการแสวงหาและการนำสืบพยานหลักฐานโดยชอบด้วยกฎหมาย (สันต์ สุขวัจน์, 2550)

ข้อเสนอแนะ

1. การนำเทคโนโลยีในการจัดเก็บพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุที่เป็นสารคัดหลั่งบนร่างกายของผู้กระทำผิดที่สามารถค้นหาได้แม้ว่าระยะเวลาจะผ่านไปนานก็ตาม เช่น เทคโนโลยีการตรวจสารคัดหลั่งในกระเพาะปัสสาวะในท่อปัสสาวะหรือแม้แต่ในรูขุมขนของผู้เสียหาย เพื่อค้นหาพยานหลักฐานที่ชัดเจนในการนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิด
2. สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจัดทำคู่มือเฉพาะการตรวจสถานที่เกิดเหตุ การค้นหาพยานหลักฐาน การตรวจพิสูจน์หลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อให้พนักงานสอบสวนได้นำไปใช้ในการตรวจหาแผนประทุษกรรมผู้กระทำผิดในคดีดังกล่าว
3. การจัดทำ Application ที่เป็นแผนประทุษกรรมในคดีข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อแสดงให้เห็นถึงแผนการกระทำผิด รูปแบบและวิธีการกระทำผิด พร้อมทั้งแสดงจุดหรือบริเวณที่พยานหลักฐานในคดีเกี่ยวกับเพศจะไปปรากฏอยู่ เพื่อนำมาอบรม สอน หรือนำไปใช้ประกอบการปฏิบัติงานได้จริง

4. การปรับปรุงโทษและกฎหมายให้มีความหนักและผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหลาบจำ และไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีก

5. เสนอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ได้จัดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในรูปแบบการจัดนิทรรศการและการจัดสัมมนาทางวิชาการ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพยานหลักฐานในคดีข่มขืน กระทำชำเรา และรูปแบบการจัดเก็บพยานหลักฐาน การรักษาที่เกิดเหตุ เพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิด

6. ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตรวจสถานที่เกิดเหตุในการเก็บพยานหลักฐานในคดีข่มขืนกระทำชำเราและวิธีการตรวจสอบแผนประทุษกรรมผู้กระทำความผิด เพื่อหารูปแบบและแนวทางในการค้นหาพยานหลักฐานที่นำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิดและนำพยานหลักฐานยื่นฟ้องต่อพนักงานอัยการ

เอกสารอ้างอิง

- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2544). ทำไมต้องข่มขืน.วารสารสังคมศาสตร์ ปีที่ 32 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2544.
- พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์. (2537). ความรู้เบื้องต้นการสอบสวนอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : ศิลปสยามการพิมพ์.
- สฤณี สืบพงษ์ศิริ. (2560). แผนประทุษกรรมกับลายเซ็นอาชญากรรมของคนร้าย : ความเหมือนที่แตกต่าง.วารสารวิชาการอาชีวศึกษาและนิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2560.
- สันดี สุขวัจน์. (2550). นิติวิทยาศาสตร์. นครปฐม: โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- Dan Robb. (2015). **Why do certain thieves/criminals intentionally leave some sort of mark or signature behind at the crime scene?**. Retrieved August 10,2017, <https://www.quora.com/Why-do-certain-thieves-criminals-intentionally-leave-some-sort-of-mark-or-signature-behind-at-the-crime-scene/answer/Dan-Robb-2>.
- David Webb. (2012). **Profiling Methodology**. www.all-about-psychology.com.
- Hobson, C. B. (1991). **Fire Investigation a new concept**. Illinois: Charles C. Tomas Publisher.
- Jennifer Chase. (2011). **Offender's Signature vs. Modus Operandi**. Retrieved August 10,2017, from <https://authorjenniferchase.com/2011/06/22/offender%E2%80%99s-signature-vs-modus-operandi>.
- Karpman Benjamin. (1962). **The Sexual Offender and his Offences: Etiology, pathology, psychodynamics and treatment**. New York: Julian Press.
- Richard Walker. (1996). **The Effect of Social Disclosure on the Intensity of Affect Provoked by Autobiographical Memories**.